

Datum van inontvangstneming : 04/08/2025

Zaak C-285/25 [Lurdos]ⁱ

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

15 april 2025

Verwijzende rechter:

Gyulai Törvényszék (Hongarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 april 2025

Verzoekende partijen:

Verzoekster I, verzoekster II, verzoekster III, verzoekster VI, verzoekster VII en verzoekster VIII.

Verwerende partijen:

Verweerster I, verweerster II, verweerster III, verweerster IV, verweerster V, verweerster VI, verweerster VII, verweerster VIII, verweerster IX, verweerster X, verweerster XI, verweerster XII, verweerster XIII, verweerster XIV en verweerster XV

Voorwerp van het hoofdgeding

Schadevordering wegens inbreuk op het mededingingsrecht van de Unie

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Verenigbaarheid met het Unierecht van de Hongaarse regels inzake verjaring van schadevorderingen uit hoofde van het mededingingsrecht

Artikel 267 VWEU

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten artikel 10 van richtlijn [2014/104], artikel 101 VWEU en het doeltreffendheidsbeginsel aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een regeling van een lidstaat die voor schadevorderingen wegens inbreuk op de mededingingsregels van de Unie voorziet in een verjaringstermijn van vijf jaar die begint te lopen vanaf het tijdstip van intreding van de schade, ongeacht of de gelaedeerde weet heeft van de schade, van de identiteit van de tot schadevergoeding gehouden persoon of van het feit dat de gedraging in kwestie een inbreuk op het mededingingsrecht vormt en zonder dat deze inbreuk noodzakelijkerwijs dient te zijn stopgezet, waarbij deze verjaringstermijn – volgens een juridische uitlegging die bindend is voor de rechter – in het geval van „follow-on”-schadevorderingen wegens het bestaan van een beletsel voor de uitoefening van de vordering wordt geschorst totdat de gelaedeerde weet heeft van alle relevante omstandigheden in verband met de inbreuk op het mededingingsrecht, met als gevolg dat het beletsel voor de uitoefening van de vordering blijft bestaan tot de datum van bekendmaking van het besluit tot vaststelling van de inbreuk (of althans de samenvatting van dat besluit) in het Publicatieblad van de Europese Unie, en dat de schadevordering wegens inbreuk op het mededingingsrecht kan worden ingesteld binnen een termijn van één jaar te rekenen vanaf die datum, ook als de verjaringstermijn reeds is verstreken of over minder dan een jaar verstrijkt?
- 2) Moet artikel 10 van richtlijn [2014/104] aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een dergelijke nationale regeling, voor zover in die regeling niet is bepaald dat, in het geval van een schadevordering wegens een vóór de inwerkingtreding van de richtlijn stopgezette inbreuk op het mededingingsrecht die is ingesteld na de inwerkingtreding van de bepalingen waarbij die richtlijn is omgezet in nationaal recht, de verjaringstermijn wordt geschorst gedurende ten minste één jaar vanaf de datum waarop het besluit tot vaststelling van die inbreuk definitief wordt, indien de verjaringstermijn die krachtens de eerdere regeling op die vordering van toepassing was niet is verstreken vóór het verstrijken van de termijn voor omzetting van de richtlijn?
- 3) Staat het Unierecht, mede gelet op artikel 267 VWEU, in de weg aan een nationale bepaling– en kan deze derhalve buiten toepassing worden gelaten – indien de rechter op grond van die bepaling gebonden is aan een door de hoogste rechterlijke instantie van de betreffende lidstaat gegeven beslissing ter waarborging van de eenvormige uitlegging van het recht, ook al is hij van oordeel dat de materiële vaststellingen in die beslissing, in het licht van de uitlegging van het Hof van Justitie, de doeltreffendheid van het Unierecht of de bescherming van de aan de justitiabelen verleende rechten niet waarborgen?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

- Artikel 4, lid 3, VEU en artikel 101 VWEU
- Richtlijn 2014/104/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 november 2014 betreffende bepaalde regels voor schadevorderingen volgens nationaal recht wegens inbreuken op de bepalingen van het mededingingsrecht van de lidstaten en van de Europese Unie (PB 2014, L 349, blz. 1), artikelen 10, 21 en 22
- Doeltreffendheidsbeginsel
- Rechtspraak van het Hof van Justitie: arresten van 28 maart 2019, Cogeco Communications (C-637/17, EU:C:2019:263); 22 juni 2022, Volvo en DAF Trucks (C-267/20, EU:C:2022:494), en 18 april 2024, Heureka Group (Online prijsvergelijkers) (C-605/21, EU:C:2024:324)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

- Alaptörvény (Hongaarse grondwet), § 25, lid 3
- A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (wet CLXI van 2011 inzake de organisatie en het bestuur van de rechtbanken), §§ 25, 41/D en 42
- A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (wet nr. IV van 1959 tot vaststelling van het burgerlijk wetboek; hierna: „oude burgerlijk wetboek”), §§ 324, 326 en 360
- A tisztességtelen piaci magatartás és a versenyszabályozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (wet nr. LVII van 1996 inzake het verbod op oneerlijke of mededingingsbeperkende handelspraktijken; hierna: „wet inzake oneerlijke handelspraktijken”), §§ 88/T en 95/E

Korte uiteenzetting van de feiten en van het hoofdgeding

- 1 Verzoeksters in het hoofdgeding zijn ondernemingen die hun economische activiteit uitoefenen in de sector goederenvervoer. Verweersters in diezelfde procedure zijn ondernemingen die zich bezighouden met de productie en het in de handel brengen van vrachtwagens.
- 2 Op 19 juli 2016 heeft de Europese Commissie besluit C(2016) 4673 def. vastgesteld in het kader van een procedure krachtens artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-Overeenkomst (zaak AT.39824 – Vrachtwagens) (hierna: „besluit van 2016”). In dat besluit concludeerde de Commissie dat verweersters hadden deelgenomen aan onderling afgestemde feitelijke gedragingen bestaande uit het vaststellen van de prijzen van vrachtwagens in de periode 17 januari

1997-18 januari 2011, in strijd met artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-Overeenkomst.

- 3 Op 19 juli 2016 heeft de Commissie op haar website een persbericht in het Engels over het besluit van 2016 (hierna: „het persbericht”) gepubliceerd. Op 6 april 2017 is een samenvatting in het Hongaars van dat besluit bekendgemaakt in het Publicatieblad van de Europese Unie (PB 2017, C 108, blz. 6).
- 4 Verzoeksters hadden een reeks verkoopovereenkomsten gesloten voor vrachtwagens die het voorwerp van de in het besluit van 2016 vastgestelde inbreuk op het mededingingsrecht waren. Aangezien verzoeksters meenden dat zij door die inbreuk schade hadden geleden, hebben zij op 6 april 2018 bij de Gyulai Törvényszék (rechter in eerste aanleg Gyula, Hongarije), die de verwijzende rechter is, zogenoemde „follow-on”-vorderingen, of vervolgvorderingen, tegen verweersters ingesteld. Zij baseerden hun vordering op het besluit van 2016, artikel 101 VWEU, de wet inzake oneerlijke handelspraktijken en het oude burgerlijk wetboek. Op 15 juni 2018 heeft verzoekster III het bedrag van haar schadevordering verhoogd.
- 5 In hun verweerschrift concludeerden verweersters tot afwijzing van de vordering. Zij betoogden primair dat de vorderingen van verzoeksters – en in ieder geval de vordering van verzoekster III – verjaard waren, aangezien de wezenlijke elementen voor het instellen van de vordering door de publicatie van het persbericht reeds bekend waren geworden.
- 6 In het door de verwijzende rechter gewezen vonnis van 7 mei 2021 (hierna: „vonnis in eerste aanleg”) is de hoofdelijke aansprakelijkheid van verweersters voor de schade gehandhaafd. In tweede aanleg heeft de rechter echter arrest gewezen waarbij de vordering van verzoekster III werd afgewezen (hierna: „arrest in tweede aanleg”). Het arrest in tweede aanleg is op 15 mei 2024 door de Kúria (hoogste rechterlijke instantie, Hongarije) vernietigd bij een in een cassatieprocedure gewezen arrest (hierna: „arrest in cassatie”). Verweersters hebben een beroep ingesteld tegen het arrest in cassatie, teneinde een eenvormige uitlegging van het recht te waarborgen. De Kúria heeft zich over dit beroep uitgesproken bij beslissing van 14 oktober 2024, met het oog op de eenvormige uitlegging van het recht (hierna: „beslissing ter waarborging van de eenvormige uitlegging van het recht”), waarin hij – voor de rechters bindende – aanwijzingen heeft gegeven inzake de wijze waarop de bepalingen van het oude burgerlijk wetboek betreffende de schorsing van de verjaringstermijn moeten worden uitgelegd in het geval van mededingingsrechtelijke „follow-on”-schadevorderingen.
- 7 De verwijzende rechter neemt thans kennis van de op grond van het arrest in cassatie opnieuw ingeleide procedure. In het licht van de beslissing ter waarborging van de eenvormige uitlegging van het recht heeft de verwijzende rechter echter twijfels over de juiste uitlegging van de voor de onderhavige zaak

relevante bepalingen van Unierecht, reden waarom hij heeft besloten tot de indiening van een prejudiciële verwijzing.

Standpunten van de rechters die kennis hebben genomen van het hoofdgeding

- 8 Op de door verzoeksters ingestelde schadevorderingen zijn de bepalingen van het oude burgerlijk wetboek van toepassing. Volgens die bepalingen bedraagt de verjaringstermijn voor hun vorderingen vijf jaar. Deze verjaringstermijn begint te lopen vanaf het tijdstip van intreding van de schade, ongeacht de datum waarop de gelaedeerde weet heeft gekregen van de schade en van de identiteit van de schadevergoedingsplichtige. Het oude burgerlijk wetboek bevatte geen regel volgens welke de verjaringstermijn pas kon beginnen te lopen nadat de inbreukmakende gedraging was stopgezet.
- 9 Wat de schorsing van de verjaringstermijn betreft, bepaalde artikel 326, lid 2, van het oude burgerlijk wetboek evenwel dat wanneer de tot het instellen van de vordering gerechtigde persoon om een verschoonbare reden was belet om dat te doen, de vordering kon worden ingesteld binnen een jaar nadat het beletsel was opgeheven, ook indien de verjaringstermijn reeds was verstreken of er minder dan een jaar resteerde tot het verstrijken ervan.
- 10 Op 26 november 2014 heeft de Uniewetgever richtlijn 2014/104 vastgesteld. Artikel 10 van die richtlijn voorziet in regels inzake de verjaring van schadevorderingen uit hoofde van het mededingingsrecht van de Unie. Volgens dat artikel kan de verjaringstermijn niet beginnen te lopen voordat de inbreuk op het mededingingsrecht is stopgezet en de eiser weet heeft van de omstandigheden die wezenlijk zijn voor het instellen van zijn schadevordering, waaronder de identiteit van de inbreukpleger. Richtlijn 2014/104 bepaalt ook dat de verjaringstermijn wordt geschorst wanneer een mededingingsautoriteit een handeling verricht tot onderzoek of vervolging van de inbreuk op het mededingingsrecht waarop de schadevordering is gebaseerd. Volgens artikel 10, lid 4, van richtlijn 2014/104 eindigt de schorsing ten vroegste één jaar na de vaststelling van een definitieve inbreukbeslissing of nadat de procedure op andere wijze is beëindigd.
- 11 De uiterste datum voor de omzetting van de richtlijn 2014/104 door de lidstaten was 27 december 2016. In deze context heeft de Hongaarse wetgever in 2017 § 88/T ingevoerd in de wet inzake oneerlijke handelspraktijken, welk artikel op 15 januari van dat jaar van toepassing werd. Krachtens dat artikel begint de verjaringstermijn voor het instellen van een schadevordering wegens inbreuk op het mededingingsrecht te lopen vanaf het tijdstip waarop de inbreukmakende gedraging is stopgezet en de gelaedeerde weet heeft – of, indien hij de benodigde zorgvuldigheid zou hebben betracht, weet had kunnen hebben – van de omstandigheden die wezenlijk zijn voor het instellen van zijn vordering, waaronder de identiteit van de inbreukplegende onderneming. Volgens datzelfde

artikel wordt, wanneer een mededingingsautoriteit van de EU een procedure naar aanleiding van een inbreukmakende gedraging inleidt, de verjaring geschorst voor een termijn die begint te lopen vanaf het tijdstip waarop die procedure wordt ingeleid en die eindigt één jaar na de vaststelling van het definitieve besluit van de mededingingsautoriteit of, indien dat besluit voor de rechter wordt aangevochten, één jaar na de vaststelling van de beslissing van de aangezochte rechter. Deze bepalingen zijn alleen van toepassing op schade die is veroorzaakt door inbreuken op het mededingingsrecht die na 15 januari 2017 zijn gepleegd.

- 12 In casu hebben verzoeksters hun vorderingen ingesteld na de inwerkingtreding van de Hongaarse regeling waarbij richtlijn 2014/104 is omgezet in nationaal recht. De vorderingen zijn gebaseerd op een inbreuk op het mededingingsrecht die is stopgezet vóór het verstrijken van de omzettingstermijn van richtlijn 2014/104, dat wil zeggen vóór 27 december 2016. Anderzijds was de verjaringstermijn voor het instellen van de vordering in kwestie krachtens het oude burgerlijk wetboek bij het aflopen van die omzettingstermijn nog niet verstreken.
- 13 In het **vonnis in eerste aanleg** heeft de verwijzende rechter geoordeeld dat voor de verjaring van „follow-on”-vorderingen in het bijzonder de besluiten van de Commissie relevant zijn. Volgens die rechter vereisen de beginselen van voorzienbaarheid en rechtszekerheid dat beletsels voor het instellen van een vordering op zijn vroegst geacht kunnen worden te zijn weggenomen op het tijdstip dat het desbetreffende besluit officieel is bekendgemaakt. Subsidiair verwijst de verwijzende rechter naar het beginsel van indirecte werking, overwegende dat de omzetting van richtlijn 2014/104 in Hongaars recht niet correct is verlopen en dat het oude burgerlijk wetboek na het aflopen van de omzettingstermijn daarom moet worden uitgelegd in overeenstemming met die richtlijn. Daaruit volgt volgens de verwijzende rechter dat de schorsing van de verjaringstermijn niet eerder had kunnen eindigen dan een jaar na de datum waarop het besluit van 2016 definitief werd, en dat verzoeksters derhalve na die datum nog een jaar de tijd hadden om hun vorderingen naar nationaal recht in te stellen. In de zienswijze van de verwijzende rechter vormt dit geen uitlegging contra legem van de regeling.
- 14 In het **arrest in tweede aanleg** is geoordeeld dat het beginsel van indirecte werking niet van toepassing is, omdat volgens het arrest van 22 juni 2022, Volvo en DAF Trucks (C-267/20, EU:C:2022:494), de regels inzake verjaringstermijnen in richtlijn 2014/104 bepalingen van materieel recht zijn.
- 15 In het **arrest in cassatie** heeft de Kúria geoordeeld dat de rechterlijke instanties na het verstrijken van de omzettingstermijn van richtlijn 2014/104 verplicht zijn om de nationale wetgeving zodanig uit te leggen dat die uitlegging onmiddellijk verenigbaar is met de bepalingen van die richtlijn. Aan dit vereiste wordt alleen voldaan indien artikel 326, lid 2, van het oude burgerlijk wetboek aldus wordt uitgelegd dat het beletsel voor het instellen van de vordering pas verdwijnt na het verstrijken van één jaar vanaf het tijdstip waarop het besluit van 2016 definitief is geworden. Zolang die termijn van één jaar niet is verstreken, is de verjaring

geschorst. Vanaf voornoemd tijdstip hadden de gelaedeerden nog een jaar de tijd om hun vorderingen voor de rechter te brengen. Volgens het arrest in cassatie volgt deze uitlegging ook uit punt 91 van het arrest van 18 april 2024, Heureka Group (C-605/21, EU:C:2024:324).

- 16 In de **beslissing ter waarborging van de eenvormige uitlegging van het recht** heeft de Kúria daarentegen geoordeeld dat in het arrest in cassatie ten onrechte was afgeweken van eerdere rechtspraak van de Kúria, aangezien artikel 326, lid 2, van het oude burgerlijk wetboek in het geval van „follow-on”-vorderingen aldus moet worden uitgelegd dat de verjaringstermijn ten gevolge van het bestaan van een beletsel voor het instellen van de vordering wordt geschorst totdat de gelaedeerde weet heeft van alle relevante omstandigheden die verband houden met de inbreuk op het mededingingsrecht. Het tijdstip waarop die omstandigheden bekend worden, is de datum van bekendmaking in het Publicatieblad van het besluit waarbij het bestaan van de inbreuk wordt vastgesteld, of althans van een samenvatting van dat besluit. De vordering tot schadevergoeding wegens inbreuk op het mededingingsrecht kan binnen een jaar na die publicatie worden ingesteld, ook als de verjaringstermijn reeds is verstreken of er minder dan een jaar resteert tot het verstrijken ervan. Volgens de beslissing ter waarborging van de eenvormige uitlegging van het recht vormt het in het arrest in cassatie ingenomen standpunt, volgens hetwelk de verjaring wordt geschorst gedurende één jaar vanaf het wegvallen van het beletsel voor het instellen van de vordering, waarna de gelaedeerden nog een jaar de tijd hebben om hun schadevordering in te stellen, een uitlegging contra legem van artikel 326, lid 2, van het oude burgerlijk wetboek. Naar het oordeel van de Kúria kan deze uitlegging contra legem niet langer worden ingeroepen. De beslissing ter waarborging van de eenvormige uitlegging van het recht is bindend voor de verwijzende rechter, die zich niettemin niet kan vinden in de inhoud ervan.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 17 Volgens de nationale rechter moet de Hongaarse verjaringsregeling in haar geheel worden onderzocht om te bepalen of de verschillende elementen ervan, beschouwd in hun onderlinge samenhang, in strijd zijn met artikel 101 VWEU en met het doeltreffendheidsbeginsel, dat wil zeggen of zij de uitoefening van het recht op schadevergoeding in de praktijk onmogelijk of uiterst moeilijk maken.
- 18 Enerzijds moet worden gewaarborgd dat de gelaedeerde zijn vordering kan baseren op een besluit waarbij het bestaan van een inbreuk wordt vastgesteld, dat wil zeggen dat hij een „follow-on”-vordering kan instellen, terwijl het anderzijds ook mogelijk moet zijn om de verjaringstermijn te schorsen zolang de procedure van een mededingingsautoriteit of een rechterlijke instantie loopt, zodat de gelaedeerde daarna nog voldoende tijd heeft om een *definitief* besluit in te roepen.
- 19 Volgens eerdere rechtspraak van de Kúria in verband met artikel 326, lid 2, van het oude burgerlijk wetboek verdwijnt het beletsel voor het instellen van een

vordering – en wordt de schorsing van de verjaringstermijn dientengevolge opgeheven – op het tijdstip dat de gelaedeerde kennis verkrijgt van alle informatie die onmisbaar is voor het instellen van zijn schadevordering. De Kúria is van oordeel deze kennisneming plaatsvindt op het tijdstip dat het besluit van de Commissie tot vaststelling van een inbreuk op het mededingingsrecht, of althans een samenvatting van dat besluit, wordt bekendgemaakt in het Publicatieblad. De schadevordering wegens inbreuk op het mededingingsrecht kan binnen één jaar na die publicatie worden ingesteld, ook indien de verjaringstermijn reeds is verstreken of er minder dan een jaar resteert tot het verstrijken ervan.

- 20 Volgens de verwijzende rechter maakt deze verjaringsregeling de uitoefening van het recht op schadevergoeding wegens inbreuk op het mededingingsrecht in de praktijk onmogelijk of uiterst moeilijk. De gelaedeerde beschikt over een bijzonder korte termijn om zijn vordering in te stellen, en daarenboven is zijn mogelijkheid om zich op een definitief besluit te beroepen beperkt. De datum van de officiële bekendmaking van het besluit van de Commissie kan immers verschillen van de datum waarop dat besluit definitief wordt, zoals ook de mogelijkheid bestaat dat de procedure van de mededingingsautoriteit wordt gevolgd door een gerechtelijke procedure.
- 21 Voorts rijst de vraag of bij het onderzoek van de Hongaarse regeling inzake de verjaring van schadevorderingen wegens inbreuk op het mededingingsrecht behalve met artikel 101 VWEU en met het doeltreffendheidsbeginsel, ook rekening moet worden gehouden met artikel 10 van richtlijn 2014/104. Om dat te kunnen bepalen, moet eerst de temporele werkingssfeer van die laatste bepaling worden onderzocht.
- 22 Artikel 10 van richtlijn 2014/104, dat de verjaringstermijnen regelt, is een bepaling van materieel recht. Volgens artikel 22 van diezelfde richtlijn moeten de lidstaten ervoor zorgen dat geen terugwerkende kracht wordt gegeven aan de nationale maatregelen die krachtens artikel 21 worden vastgesteld ter naleving van de materiële bepalingen van richtlijn 2014/104. Om de temporele werkingssfeer van artikel 10 van richtlijn 2014/104 te bepalen, moet bijgevolg worden onderzocht of de naar Hongaars recht berekende verjaringstermijn reeds was verstreken op de datum waarop de omzettingstermijn van die richtlijn verstreek, te weten 27 december 2016.
- 23 Ongeacht of de hierboven beschreven verjaringsregeling al dan niet verenigbaar is met artikel 101 VWEU en met het doeltreffendheidsbeginsel, kan met zekerheid worden gesteld dat volgens die regeling de verjaringstermijn op 27 december 2016 nog niet was verstreken, aangezien de samenvatting van het besluit van 2016 pas op 6 april 2017 werd bekendgemaakt in het Publicatieblad, op welk moment het beletsel voor het instellen van de vordering wegviel.
- 24 Hieruit volgt dat artikel 10 van richtlijn 2014/104 van toepassing is op de onderhavige zaak, zodat de hierboven beschreven verjaringsregeling niet alleen

moet worden onderzocht in het licht van artikel 101 VWEU en het doeltreffendheidsbeginsel, maar ook in het licht van artikel 10 van die richtlijn.

- 25 Volgens de verwijzende rechter is de Hongaarse verjaringsregeling voor schadevorderingen wegens inbreuk op het mededingingsrecht ook onverenigbaar met artikel 10, leden 2 en 4, van richtlijn 2014/104, aangezien deze bepalingen thans vereisen dat wanneer de verjaringstermijn voor een inbreuk op het mededingingsrecht wordt geschorst door het feit dat een mededingingsautoriteit een procedure inleidt, die schorsing niet eerder eindigt dan één jaar nadat het besluit tot vaststelling van de inbreuk definitief is geworden of nadat de procedure op andere wijze is beëindigd.
- 26 De bepalingen waarbij de regels van richtlijn 2014/104 inzake verjaringstermijnen zijn omgezet in Hongaars recht, zijn op 15 januari 2017 in werking getreden, en de nieuwe verjaringsregels zijn alleen van toepassing op inbreuken op het mededingingsrecht die na die datum zijn gepleegd. Volgens de verwijzende rechter is de omzetting niet correct uitgevoerd. Bijgevolg moet, ingevolge de indirecte werking van richtlijn 2014/104, artikel 326, lid 2, van het oude burgerlijk wetboek op zodanige wijze worden uitgelegd dat die uitlegging onmiddellijk verenigbaar is met die richtlijn, zonder dat dit resulteert in een uitlegging contra legem.
- 27 Volgens de verwijzende rechter is een uitlegging van artikel 326, lid 2, van het oude burgerlijk wetboek die in overeenstemming is met artikel 10, lid 4, van richtlijn 2014/104, in de zin dat de schorsing van de verjaringstermijn eindigt één jaar nadat het besluit van de Commissie tot vaststelling van de inbreuk definitief is geworden, geen uitlegging contra legem, aangezien de in artikel 326, lid 2, van het oude burgerlijk wetboek gebruikte bewoordingen betreffende het wegvallen van het beletsel voor het instellen van de vordering een dergelijke uitlegging toelaten. Dit is de enige manier om te waarborgen dat de gelaedeerde in de praktijk de mogelijkheid heeft om een definitief besluit van een mededingingsautoriteit te doen gelden, de risico's die inherent zijn aan het instellen van een vordering af te wegen en zich met het oog daarop adequaat voor te bereiden.
- 28 Tot slot is de verwijzende rechter van oordeel dat hij op basis van deze uitlegging kan afwijken van de vaststellingen in de beslissing van de Kúria ter waarborging van de eenvormige uitlegging van het recht, indien hij deze vaststellingen onverenigbaar acht met het Unierecht.